

Oluf H. Krabbe.

19. maj 1872 — 19. april 1951.

Nærvæd 79 år gammel er professor Krabbe død efter kort tids sygdom. Han havde i de sidste år trukket sig tilbage fra aktiv deltagelse i den kriminalistiske debat. Men han var ikke glempt. Der stod respekt om hans navn og bevarede hengivenhed for hans person.

Krabbe var på fædrene side af gammel dansk adelsslægt, på mødrene side af islandsk afstamning. Man var ældste søn af den fremragende zoolog Harald Krabbe. Blandt hans højt begavede brødre er neurologen, overlæge Knud. H. Krabbe, og juristen, kommitteret for islandske anliggender, Jon Krabbe.

Efter et par års virksomhed som amts- og herredsfuldmægtig og en længere årrækkes tjenstgøring i Landbrugsministeriet, der bl.a. satte frugt i en betænkning om fæstegodsets overgang til selveje, overgik Krabbe til dommerhvervet, først som kriminalretsassessor i København (1911—19). Ved retsreformens ikrafttræden 1919 blev han dommer i Københavns Byret, men konstitueredes kort efter som dommer i Søndre Landsret. Han blev udnævnt til landsdommer i Østre Landsret i 1920 og beklædte denne post, indtil han i 1925 blev professor i strafferet ved Københavns Universitet som Torps efterfølger. I denne egenskab virkede han indtil 1941, da han, lidt før aldersgrænsen, ønskede at trække sig tilbage.

Krabbe var 53 år, da han blev professor. I universitetskredse var der nogen betænkelighed ved at vælge en mand, der i denne alder ikke havde nogen videnskabelig produktion bag sig, til professor. Det er et vidnesbyrd om den store anseelse, som Krabbe havde formået at skabe om sig gennem sin mangeårige gerning som dommer i straffesager, som medlem af Straffelovskommissionen af 1917 og indenfor Dansk Kriminalistforening, at disse betænkeligheder lod sig overvinde.

Den nøje føling med retspraksis i straffesager, som Krabbe havde erhvervet gennem sin dommergerning, og hans fortrolighed med forarbejderne til den nye straffelov af 1930 gjorde det muligt for ham allerede året efter denne lovs vedtagelse at udgive en lovkommentar, der kunne lægges til grund for universitetsundervisningen. Kommentaren bygger, som Krabbe fremhæver i dens forord, i ikke ringe grad på et af professor Carl Rasting gjort forarbejde. Gennem de senere udgaver, der i høj grad udvidede og uddybede teksten, fik den dog mere og mere karakter af Krabbes eget værk.

I en årrække har denne kommentar været hovedkilden til forståelse af gældende dansk strafferet. Et meget stort stof er her

fremstillet i knap og stringent stil. Af særlig værdi er en i 3. udgave (1941) indarbejdet kriminalpolitisk og historisk oversigt.

For domstolenes praktisering af den nye straffelov har Krabbes kommentar været af stor betydning. Medvirkende hertil har været bogens oversigter over de enkelte bestemmelser forarbejdede og domsmaterialet før og efter strfl. 1930. Til studiebrug har den været vel egnet, men har dog ikke kunnet afhjælpe savnet af en mere teoretisk orienteret, systematisk opbygget lære- og håndbog.

Krabbes strafferetlige grundsynspunkter kommer bedst til orde i en række mindre artikler og afhandlinger, som han samlede i bogen *Betragtninger over Forbrydelser og Straf* (2. udg., 1939). Han viser sig her som en selvstændig, virkelighedsnær iagttager, klar og kritisk. Teoretisk peger han snarest tilbage til Goos, med skeptisk holdning overfor sin umiddelbare forgænger, Carl Torp. Hans grundsyn er stærkt generalpræventivt præget. Overfor nyere teoretiske strømninger indtog han gennemgående en kølig holdning. Han var dog lydhør for empirisk underbyggede synspunkter og havde et sikkert *judicium* for værdi og manglende værdi i den kriminalistiske litteratur.

Udover straffelovskommentaren og mindre strafferetlige afhandlinger foreligger der fra Krabbes hånd en kortfattet *Dansk Presseret* (1939) og en udgave af nationalbankdirektør, dr. Carl Ussing's skrifter indenfor arbejdsretten, strafferetten m.v. (Carl Ussing i *Skrift og Tale*, 1935). Med denne bog satte Krabbe en mand, som var noget nær hans ideal som jurist og personlighed, et varigt minde.

I retsoppgøret med landssvigerne efter besættelsen indtog Krabbe, der til at begynde med havde erkendt nødvendigheden af en tilbagevirkende straffelov, i hvert fald for den periode af besættelsen, da ingen dansk regering fungerede, efterhånden et skarpt afvisende standpunkt overfor den stedfundne lovgivning. Debatten herom er endnu ikke afklaret, og det tilkommer ikke forfatteren af disse linier at udtale nogen vurdering af Krabbes holdning.

I dette tidsskrift er der grund til særlig at mindes professor Krabbe som formand for Dansk Kriminalistforening i årene 1937—42 og i forbindelse hermed hans betydning for fremme af det nordiske kriminalistiske samarbejde.

På alle poster, hvor Krabbe har virket i det danske retsliv, har han været højt værdsat som jurist og som menneske. Københavns Universitet hædrede ham ved hans afgang med den juridiske æresdoktorgrad. I øvrigt brød han sig ikke om ydre hyldelse. Han var en beskedne mand, en rettens tjener.

Ære være hans minde!

Stephan Hurwitz.